

MATHILDE BONETTI

2

Martina

NAPLÓJA

Maki szökésben

Könyvmolyképző Kiadó

Mathilde Bonetti 1971-ben született Milánóban. Életét a nagy szenvedélyek jellemzik: állatokkal teli otthonukban, ahol felnőtt, manapság nagy szeretettel tenyészt csodálatos fajtatiszta macskákat, és gyakran tőlük kap ihletet is. Imád fotózni, a legkülönösebb állatokat szereti lencsevégre kapni, és számos kép a könyveiben is megjelenik. Szeret korcsolyázni és táncolni, sok örömet jelent számára mindkét sportág, melyeknek rengeteg időt szentel. Társastáncban Lombardia tartomány regionális bajnoka. Mathilde, aki újságíró és fordító, csakis olyan témáról írhatott könyvet, amelyben örömet leli: ezért számos gyermekek és felnőttek számára írt műve az állatokkal, a táncal és a korcsolyázással kapcsolatos témákat dolgozza fel. Monzában él és dolgozik.

MATHILDE BONETTI

Maki szökésben

Linda Cavallini illusztrációival

Második, változatlan utánnymás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged

Davidének szeretettel

Különleges köszönet Nadia Benedettinek
és Roberta Castiglioninak a szakmai konzultációért
és az állatokkal végzett csodálatos munkájukért.

Sziasztok, ez vagyok én!

A nevem **Martina**, tizenkét éves vagyok, és úgy döntöttem, hogy **naplót** fogok vezetni.

Egy naplót, amelybe leírom kalandjaimat az állatokkal.

Igen, mert nagyon úgy tűnik, hogy van érzékem az állatokhoz. Tudjátok, mint amikor valaki a növényekre kattan rá. Ha az illető kezébe adsz bármilyen növényt, előbb-utóbb botanikus kertet varázsol belőle.

Na, nálam ugyanez a helyzet az állatokkal: úgy tűnik, az a **küldetésem**, hogy megmentsem őket!

Lehet, hogy ez valamilyen genetikai bibi, mivel az anyukám állatorvos, de az is lehet, hogy maga a sors.

A családomban ugyanis az a hír járja, hogy én voltam az, aki megmentette **MARCIPÁNT**, habár én egyáltalán nem emlékszem rá, mert túl kicsi voltam. Mindenesetre **minden akkor kezdődött**. Marcipán a macskánk.

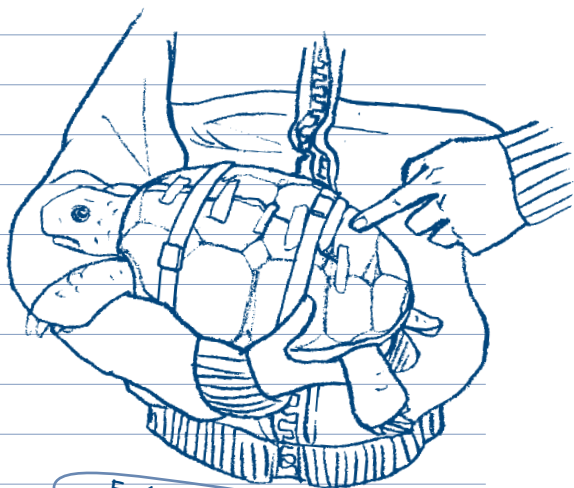
A mama azt meséli, hogy a játszótéren voltam a dadussal, és láttam, hogy egy bácsi valamit elrejt az egyik bokorban. Én meg odamentem, és megnéztem, mi az. Az ágak között egy hófehér cicus hevert, még zárt szemekkel.

Valószínűleg fel sem fogtam, mi az, egyszerűen csak elrejtettem a pulcsimba. A dadus akkor fedezte fel,

amikor a karjába vett, hogy hazainduljunk... Azóta a szüleim csak **Cicaszívű Martinának** hívnak. És persze azóta mindig történik velem valami. Mint amikor bemondják a híradóban, hogy „egy kislány megállította a száguldó lovat”, vagy „egy kislány a delfinekkal beszélgetett az állatkertben”. Csakhogy a barátaim gyakran

nem hiszik el, amikor ilyen történeteket mesélek nekik. Mint ahogyan azt sem hitték el, ami hatodikban történt: a parkban egy hatalmas **teknősrre** bukkantam.

Ez én vagyok a teknőssel.

Be volt törve a páncélja, de senki nem akart komolyan venni, még Massimo De Carlo sem, aki addig rám sem nézett, de ezek után már csak „lököttnek” nevezett. Hogyan is tetszhetett nekem egy ilyen alak... Mindenesetre, hogy ne nézzenek tényleg lököttnek, kénytelen voltam lefotózni a mobilommal, és elküldeni az egész osztálynak mailben!

Ja, majdnem elfelejtettem! **Imádok fényképezni.** Főleg állatokat, így aztán amikor belebotlom valami érdekesbe, azonnal lekapom, és készítek néhány igen klassz képet. Ahogyan a teknősről, ami azóta, köszöni, jól van. A mama elhívta az egyik

kollégáját, aki ért a hüllőkhöz, és szépen lekezeltek a páncélját valami spéci ragasztóféleséggel.

És abban a pillanatban elhatároztam, hogy naplót fogok vezetni, képekkel és rajzokkal, így legalább a kalandjaim hivatalosabbak lesznek.

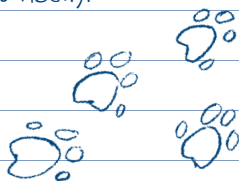

Mint például a lemúr története...

Íme, **Marcipán**, aki ráadásul fajtatiszta! Birman macska, amelynek a jellemzői a fehér papucsok és a zafírkék szemek.

Pici korában tiszta hófehér volt, de aztán, amikor nőni kezdett, a pofácskája, a farka, a fülei és a lábai lassan beszíneződtek (kivéve a testét és a mancsocskáit, amelyek fehérek maradtak: ezért is mondják, hogy papucsot visel!).

Marcipán szőre igen különleges: FÓKABARNA-TEKNŐCTAR-
KA jegyű. A színes részeken vöröses és feketés árnyalatú.

Szeptember 24., csütörtök

Mentőakcióim során még sosem fordult elő ilyen! És éppen egy **ISKOLAI KIRÁNDULÁS** alkalmával történt! De mindig van egy első alkalom, nem igaz? Ez pedig egy igazi nagy E betűs alkalom volt, mert ilyen állatot még sosem láttam, kivéve egy-két dokumentumfilmet a tévében, illetve könyvekben, például a papa által illusztrált legújabb gyerekenciklopédiában.

Egyszóval igazi **sci-fi-be illő élmény** volt, kezdve attól a pillanattól, amikor bejelentették, hogy Pianico Sellere fosszilis tavához megyünk kirándulni. Ha visszagondolok, semmi, de semmi kedvet nem éreztem ehhez a kiránduláshoz.

Az ok természetesen még mindig ugyanaz volt: **Denis.**

Habár a Két legjobb barátnőm, Tiziana és Alessia megpróbált meggyőzni, hogy rá se hederítsek, úgysis örülten jól fogjuk érezni magunkat, én ebben egyáltalán nem voltam biztos.

Hol is kezdjem Denisszel? Talán ott, hogy ő a legbeképzeltőbb srác a világon, mert jóképű, dzsúdóbajnok, és valami idétlen tévéreklámban is meresztgeti a csodaszép kék szemét. Vagy ott, hogy ezen a nyáron **együtt nyaraltunk**, megmentettünk egy **sérült szarvasborjút**, és egyik nap megfogta a kezem (Denis, nem a borjú). Vagy ott, hogy amikor visszajöttünk a suliba, ismét a szokásos felfuvalkodott hólyag lett, ráadásul azt mesélte a többieknek, hogy „táncolt velem – a küldetés bevégezve”!

Denis a szomszédunk és az iskolatársam is, ebből kifolyólag meglehetősen gyakran belebotlok. Ráadásul a szüleink barátok. Az egyetlen pozitív dolog, hogy ő már nyolcadikos, tehát szerencsére nem egy osztályba járunk.

Mindenesetre úgy tűnik, az élete értelme az, hogy az enyémet tönkretegy.

Mint például a múltkor.

Szünet volt. Éppen a mosdóból jöttünk vissza Tizianával, aki rávett, hogy bontsam ki a hajam (általában lófarokban viselem).

Amikor elhaladtunk a 8. c, azaz Denis osztálya előtt, hallottuk, hogy utánunk füttyülnek, és idétlen beszélásokat makognak, amilyenre csak a fiúk képesek. Természetesen ott volt Denis is a vagány bőrdzsekijében és a szemébe lógó sötét hajtincsével. Úgy röhögött, mint valami idióta, én meg azon nyomban ledermedtem. – Hé, szösz! – szólt oda Massimo De Carlo, és mocskos mancsát a hátamhoz érintette. Egész hatodikban abban a meggyőződésben éltem, hogy Massimo a leghelyesebb

srác a világon, de most, hogy megnöttem, és sokkal inkább nőnek érzem magam, csakis azzal védekezhetek, hogy serdülőkori botlás volt!

– Nem semmi! Mióta Denis átejtett a tűzkeresztségen, egész finom kis falat lettél!

Éreztem, hogy elvörösödöm.

Denis átejtett a tűzkeresztségen:

**MI A FENÉT AKAR
EZZEL MONDANI?**

– Csak a szemekkel kellene valamit kezdeni – tette hozzá. – Mert az még mindig félelmetes.

Azért mondja ezt, mert sárga a szemem, és valaki elkezdte terjeszteni a suliban, hogy az olyan boszorkányos. Szerencsére Tiziana, Alessia és a szüleim is azt állítják, hogy inkább sztáros.

– Hagyd a fenébe! – sziszegte Tiziana, és a ruhám ujjánál fogva elrángatott.

Egy pillanatra találkozott a tekintetem Denisével, de ő tovább nevetett, mintha De Carlo az évszázad poénját nyögte volna be.

Nem is tudom, mire számítottam, talán arra, hogy megvéd, vagy mond valamit. De mivel csak állt ott, és mint valami

félőrült, pukkadózott a röhögéstől, **nevetségesnek éreztem magam.**

Na, ekkor cselekedtem! Egyenesen Massimo szemébe néztem, és komoly arccal a következőt mondtam neki: – De Carlo, szállj le rólam! Lehet, hogy gond van a szememmel, de neked meg az agyaddal van gond, azt kellene kezeltetni. Akárcsak Roccaforténak – fejeztem be a mondatot, és Denisre néztem. **Direkt hívtam a vezetéknévén,** mert így távolságtartóbbnak tűnt.

Denis, a szájhős felhúzta a szemöldökét, és undok kis mosollyal az ajkán így szólt: – Úgy tűnik, hogy a nyáron, amikor táncolni akartál velem, nem így gondoltad!

Még hogy én akartam vele táncolni!?

MIRŐL BESZÉL?!

Csak álltam ott, mint egy idióta, tátott szájjal és kigúvadt szemekkel. De a színem másról árulkodott:

ELLILULHATTAM MÉRGEMBEN.

És a tejfehér bőröm miatt sajnos nem is nagyon tudtam palástolni.

Nem elég, hogy **Denis** volt az, aki táncolni hívott **ENDEM**, de még rámenősködni is kellett! És ha nem Annarella nagyon múlt volna, aki szintén erősködött, hogy „na, táncolj már, táncolj már”, **SOHA** nem egyeztem volna bele!

De még aznap délután sikerült visszavágnom erre az övön aluli ütésre. Én, Denis és az anyukája sulis után éppen a liftben álltunk, ő pedig újra rákezdett a kutyás történetre. Amióta visszajöttünk a nyaralásból, Denisnek az a mániája, hogy **kutyát akar**. És nem is akármilyet. Azt a si-cut akarja, amit a mama az autópályán szedett fel, és most a kutyamenhelyen várja, hogy valaki örökbe fogadja.

NA EZT A SI-CUT
SZERETNÉ ANNYIRA DENIS.

Idén nyáron találtuk. Az autópályán loholt elkeseredetten, amikor a mama Bolsenába vitt minket. Nincs sem tetoválása, sem mikrochipje, tehát lehetetlen beazonosítani, Kié, és a hirdetésekre sem jelentkezett senki, hogy vissza szeretné kapni...

– Figyeld, egy kutya állati nagy felelősség – mondtam az anyukájának, Sonia előtt, miközben a liftben álltunk. – Nagyon éretnnek kell lenned ahhoz, hogy felelősségteljesen gondozhasd.

– Látod, Denis? – vágta rá a mamája is. – Martinának igazán van.

Ezúttal ő vörösödött el. És a villámló pillantás alapján, amelyet felém lövellt, biztos voltam benne, hogy a döfés telibe talált. „**ÚGY KELL NEKED!**” – gondoltam magamban. „Majd megtanulod, hogyan kakaskodj a haverjaid előtt!” De ami valójában zavar: amikor a nyáron, a téren együtt táncoltunk, volt egy **mágikus pillanat**. Azon ritka pillanatok egyike, amikor a szíved majd kiugrik a helyéből... és ő ezt tönkretette azzal, hogy ökörségeket mesélt a haverjainak, csak hogy menőnek tűntesse fel magát.

Képzelheted, mennyire vártam ezt a kirándulást a 8. c-vel.

Sajnos a biosztanárunknak az a fantasztikus ötlete támadt alig néhány nappal a sulis kezdete után, hogy látogassunk el a **Pianico**

Sellere fosszilis tavához, amely Bergamo közelében található. És ha a biosz-

tanár a fejébe vesz valamit, legyen az dolgozat vagy feleltetés, röpdoga vagy kirándulás, semmi sem tántoríthatja el.

– Nem is értem, miért egy nedves, párás tóhoz kell mennünk – jegyezte meg Alessia a szünetben. – Utána egész este vasalhatom otthon a hajamat!

– Figyu, ez egy fosszilis tó – magyarázta Tiziana. – A fosszilis azt jelenti, hogy FOSZ-SZI- LI-ZÁ-LÓ-DOTT. Megkövesedett. Mint a biosztanár, érted?

Mind a hárman nevetésben törtünk ki. – Egyszóval ott már nincs víz, úgyhogy nem kell aggódnod a hajad miatt.

Alessia haja sötét és göndör, mint egy babáé (valószínűleg az anyukájától örökölte, aki Eritreából származik). De ki tudja miért, állandóan vasalja, akárcsak Tiziana, akinek viszont szögegyenes és fényes fekete, szinte már kék a haja, mint a reklámok-

ban. Hármunk közül csak én vagyok szőke, és az egyetlen, aki nem sokat foglalkozik a hajával. Na persze, mostanában próbálom gyakrabban kibontva hordani, mivel mindenki azt mondja, hogy jobban áll. De az a gond, hogy hullámos és sűrű, a heti három táncóra miatt pedig mindig olyan kezelhetetlen! Ezért fogom össze. Egyszerűbb, mintha vasalnám.

De térjünk vissza a kirándulásra!

– Valójában van ott egy kis víz – vágtam vissza, és kinyitottam a prospektust, amit a biosztanárnő adott, hogy vigyük haza. – Egyébként ez a tó az Iseo-tó – mutattam rá a térképre.

– Szerintem ezért van ennyi problémád a fiúkkal – közölte hirtelen Tiziana, és sötét szemét rám függesztette.

Ledöbbsentem. **MILYEN PROBLÉMÁM?**

MI KÖZE A FIÚNAK AZ ISEO-TÓHOZ?

– Hogy állandóan cukkolnak és bunkóskodnak veled – válaszolta.

– Bocs, de te miről beszélsz?

– Tudod! Túl okos vagy nekik – folytatta nagyasszony stílusban. Fiúkérdésben valóban Tiziana volt a szakértő, mert azon a nyáron, amikor én Bolsenában tartózkodtam, ő Alessiával Szardínia szigetén nyaralt, és hivatalosan is járt egy sráccal. Hármunk közül ő volt az első – és az egyetlen – aki **igazán csókolózott** már egy fiúval.

Ezért hát keresztbe font karral meghallgattam a prédikációját.

– Mint mondtam – folytatta –, túlságosan sok dolgot tudsz, és ezzel zavarba ejted őket. Ők pedig, hogy felsőbbrendűnek érezzék magukat, állandóan cikiznek. Mint például Denis is.

– Engem nem érdekel Denis – vágtam rá hirtelen. – Ha netán ezen a nyáron egyetlen percre is, egyetlen másodpercre is megfordult a fejemben, hogy egy icipicit tetszik, most határozottan ő lenne a földkerekségen a **LEGUTOLSÓ**, aki érdekelne.

Tiziana és Alessia egymásra nézett, és elmosolyodott.

– Persze, hogyne! – jelentette ki Alessia.

– Igenis, így van! – makacskodtam.

Tiziana legyintett. – Akkor miért pirulsz el minden alkalommal, amikor hozzád szól? És amikor elmegyünk a 8. c előtt, miért lesel be állandóan?

Még válasza sem nyithattam a szám, már huncut tekintettel folytatta: – Ugyan, hiszen tudjuk, hogy tetszik, csak nem akarod elismerni, mert haragszol rá. De ha szeretnéd, hogy változtasson a veled szembeni viselkedésén, akkor előbb neked kell változnod. – És rám kacintott.

– Tizianának igaza van – folytatta Alessia. – Próbálj meg kevésbé... Kevésbé... elérhetetlen lenni.

Hitetlenkedve meredtem rá. – **ELÉRHETETLEN?**

– Igen, szóval ne legyél annyira okoska – javasolta Tiziana cinkos mosollyal.

– De én nem viselkedem úgy, mint egy okostojás!!! – ellenkeztem felháborodottan.

– Nem, valóban nem. **AZ VAGY!** – helyesbített Alessia. – Na persze, jó értelemben.

– Ti meg miről beszéltek?

– Ugyan már, nagyon jól tudod. Biológiából te adhatnál órákat Guglielmininek, az olaszdolgozataid bejárják az iskolát. A tanárnő a legtöbbit még a nyolcadikosoknak is felolvasta, mint követendő példát. Az aulában a legszebb tíz rajz között ott a tigrised...

– Szóval szerintetek ahhoz, hogy tetszek a fiúknak, el kellene játszanom az **ostoba libát**, aki semmit nem tud?

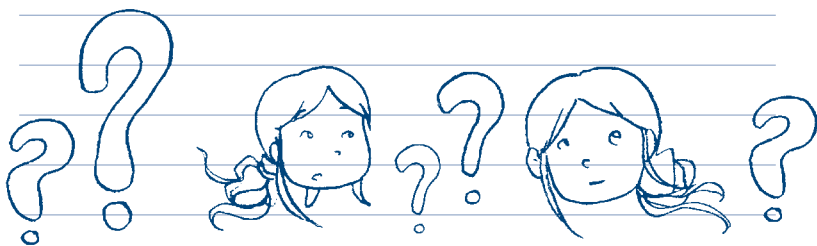
Tiziana és Alessia megint összenézett. Én pedig élve a lehetőséggel, tovább folytattam: – Nem úgy kellene tetszenem, amilyen vagyok? Mindazzal együtt, amit tudok, vagy nem tudok?

Ismét egymásra néztek.

– Csak hozzáállás kérdése – próbálta magyarázni Tiziana.

– De ne aggódj, amint adódik valami konkrét példa, azonnal szólok, így megérted, mire gondoltam.

**HÁT AZT KÍVÁNCSIAN
VÁROM!**

Szeptember 25., péntek

Nem sokat kellett várnom, mert a mai kiránduláson felbukkant egy példa, megelőzve újdonsült négy lábú Kis barátomat, aki most Tarzant játszik a fürdőszobában a ruhaszáritón.

Az ősi fosszilis tó egyik megfigyelőpontjához közeledtünk. A sor élén Guglielmini tanárnő csörtetett eltökélten, mögötte pedig – vad csorda stílusban – a 7. és a 8. c nyomult, azaz az én osztályom és Denisé. A tesitanárnő zárta a menetet.

Természetesen összekeveredtünk. Így Denis és a legjobb haverja, Pierpaolo – a barátoknak csak Pier – a közelünkben (azaz Alessia, Tiziana és énmellettem) baktatott, s közben azzal szórakoztak, hogy **kenyérgalacsinokat dobáltak a hajunkba.**

– Bármennyire igyekszel, akkor sem találsz el – szóltam oda Denisnek, miközben Alessia és Tiziana felszedegette a galacsinokat, hogy visszadobják Piernek.

Denis kihívóan biggyesztett szájjal gyilkos pillantást lövellt felém. – Akarsz fogadni?

Lassítottam, és csipőre tettem a kezem. Pontosan abban a szent pillanatban MELLKASON TALÁLT A SZENDVICS MARADÉKÁVAL. Tátva maradt a szám a meglepetéstől, de azonnal be is csuktam.

– Direkt csináltad! – sziszegtem.

Tiziana, Alessia és Pier megállt, és nevetésben tört ki. A gyönyörű szép, halványkék felsőmön, amit tánchoz hordok, pontosan az **I ♥ DANCE** felirat közepén egy kéteurós nagyságú kenyérhéj virított.

– Figyu, csak véletlen volt – magyarázkodott Denis ártatlan képpel. – Te magad mondtad, hogy akkor sem tudnádak eltálatlani, ha megfeszülök.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

GRRRR!

És ekkor megpillantottuk a **cinkét**.

Alessia hirtelen abbahagyta a nevetést, és megragadta a ruhaujjamat. – Marty, az micsoda? – kérdezte, és egy közeli pocsolóárra mutatott. **MINDANNYIAN MEGFORDULTUNK.**

A pocsolóárra egy kis fióka vergődött vadul. Annyira kicsi volt, hogy első ránézésre ki sem tudtuk venni, hogy szárnyas-e vagy négylábú. – Figyelmeztetlek,

Martina, ha az ott **EGÉR**, akkor én sikítok – jelentette ki Tiziana, és hátrálni kezdett.

– Ugyan, Titti, biztosan valami Kismadár – válaszoltam. – Nem látod, hogy szárnya van?

– Attól még, hogy szárnya van, lehet-

ne akár denevér is! – szólt

közbe hirtelen Denis. – És a denevérek repülő egerek! – vágta ki, miközben egérképet vágott. – **CIN-CIN** – cincogta Tiziana fülébe.

Csettintettem a nyelvemmel, mert még soha nem hallottam ilyen címeres ökörséget. – A DENEVÉR NEM REPÜLŐ

